

# När jag blev ett med allt

Kåseri i Radio Uppland 4.10.01

För ett tag sedan ombads jag att föreläsa vid universitetet, på företagsekonomen.

Suckande stod jag framför min garderob. Där hängde slabbiga jumprar, T-shirts med kattmotiv eller texter som "Gällivare-kommunen med häng". Byxorna hade påsknän och skjortorna hade allihop tvättats ner till samma bleka färg med hjälp av bl.a.klorin.

Sådana kläder har jag burit, och trivts med att bära, i hela mitt liv. Där jag har dragit fram har det sällan funnits kostym.

1961 fick jag en släkting till kostymen, nämligen en blå klubbläsa som bars till ljusa byxor, vit skjorta och fluga. Det var alldeles fruktansvärt. Jag såg ut som en skalenlig modell av en obildad grosshandlare som självgott hånade etiska minoriteter och kallade studerat folk för ägghuven. För att bli kvitt den cyklade jag tre gånger igenom en hagtornhäck till dess att den var ordentligt söndersliten. Jag berättade för mamma att jag blivit tvungen att väja för en grosshandlare.

60-talet befriade mig från allt vad klubbläslar och kostymer hette. Kostymen ersatte den höga hatten som symbol för kapitalistens lömska egoism. Och vi visste att koda dem: Ju bredare avstånd mellan ränderna på kostymen desto större skurk var det.

Men denna morgon när jag stod framför min garderob kände jag att kostymens negativa laddning var borta, tiden hade kemtvättat den, och jag tänkte: En föreläsare

på företagekonomen bör ha kostym. Och jag vandrade ut i världen för att skaffa mig en kostym. En kostymförsäljare berättade:

- De klassiska kostymfärgerna är mörkblått, olika schatteringar av grått och svart. För yrkesutövning inom finans och juridik och är det dessa färgtoner som är de föreskrivna.

Jag provade i provhyttens gulaktiga ljus. Framför spegeln låtsades jag föreläsa ledigt och förstrött. Men det gick inte! Jag kunde knappt prata! Mina skämt förlorade all mening och när jag tittade i spegeln såg jag hur en kritstrecksrändig grosshandlare ockuperade min gestalt. Jag skrek högt, slet av mig den främmande kroppen och vacklade ut på Uppsalas gator, ramlade in genom en port och ner i en källarbutik.

Och där hände något stort.

Jag vet inte var jag hamnat men framför mig hängde rader av de vackraste kostymer jag sett, alla beiga i det mest skimrande mjuka material:. Manchester! Min gud, manschesterkostymen såldes igen. En sådan bar Göran Palm i början av sjuttioalet! Själv hade jag burit manchesterrock och manchedterbyxor, men aldrig en hel kostym.

Den satt som gjuten på min bulliga kropp tillsammans med en vit skjorta med tunna streck som bildade rutor, exakt en sådan skjorta med stora snibbar som den svarte amerikarevoltören Stokely Carmichael bar 1973 under sitt besök i Uppsala! Jag köpte hela uppsättningen på stört och steg ut i världen som en inkarnerad dröm.

När jag kom hem tittade mina söner, 20 och 23 år länge forskande på mig och sa med samma mun:

- Det var ta mig sjutton det snyggaste jag sett! En sån vill jag ha. Och skjortan! Var har du köpt du köpt kläderna?

Överallt mötte jag samma reaktion från gammal och ung: skitsnyggt! Och när jag trädde in inför företagsekonomerna gick ett sus gnom församlingen. De yngre tyckte bara det var snyggt medan de äldre lärarna, docenterna, professorerna fylldes av minnen: Exakt så såg jag ut under mina tidigaste undervisningsår.

När jag sedan, som ett komplement, drog fram en vit räknesticka ur innerfickan så .... blev jag ett med världen, med tiden, ett med mig själv. Jag var hel. För första gången visste jag hur det känns att både äta kakan och ha den kvar. Och det i kostym.